

dwijnen de jongen in het onderhout en daar waar de nesten wat dicht bij elkaar liggen, zijn duidelijke en goed onderhouden vluchtgangen, dikwijls overbrugd en zoo ware tunnels vormend waardoor de jongen snel en veilig heenkomen kunnen zoeken. Beetham schildert ons hoe de jongen, na verontrust te zijn weggerend, terugkomen. „Het was een van de vreemdste en meest fascinerende tooneeltjes, die ik ooit in het vogelleven waargenomen heb om deze koddige vormen uit het onderhout en langs de gangetjes te zien sluipen”. „Misschien waren het de snelle en totale veranderingen — eerst de rauwe kreten en de opwinding van de nijldige Reigers bij de invasie in hun kolonie, daarop de lange stilte gevolgd door het wilde en onwelluidende concert en nu dat zwijgzame heir door het onderhout trekkend — die alles meer op een droom of een sprookje deden lijken dan op een scène uit de levende natuur.”

K. W. L. BEZEMER.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Een paar makke merels en hun nesten. — In mijn stadstuinje staan een drietal pyramidevormige hulsten. De dichtste werd van 't voorjaar door een merelpaar geschikt bevonden om er in te nestelen. 't Bleek een buitengewoon mak stelletje, want ik kon gerust blijven zitten op de plaats, waar ik gewoonlijk, buiten zittend, zat, namelijk op ongeveer een meter of anderhalf van de bedoelde hulst. Ze bleven er evengoed om in en uit vliegen. Ook toen ze aan het broeden waren — één keer zag ik dit door het mannetje doen, 's middags om een uur of 11 — kwam ik af en toe eens een kijkje nemen. Ik boog voorzichtig enkele takjes wat op zij en was dan met mijn gezicht ongeveer 4 d.M. van het nest. Zelfs deze groote nabijheid verontrustte de vogels zoo weinig, dat ze er nooit voor op de vlucht gingen en toen er jongen waren, gebeurde het meer dan eens, dat het wijfje, op den rand van het nest zittend, me rustig bleef aankijken met oogen, die me schenen te vragen, of ik het ook geen snoezige kindertjes vond, het viertal dat daar lag. Een groot verschil leverde dit alles met een broedend paar, dat ik in het veld gevonden had. Zoodra ik de takken van de struik, waarin het nest verstopt was, maar even aanraakte, vloog men met alarmeerend geluid overhaast weg, en ik heb de vogels er niet toe kunnen brengen, om dit af te leeren.

Vóór de jongen in mijn tuinje vluchtig geworden waren, kwam reeds de drang bij 't wijfje om op nieuw eieren te gaan leggen. Toen werd een tweede nest gebouwd en wel onmiddellijk tegen het eerste aan, zoo, dat er eigenlijk één groot nest met een dubbel tusschenschot ontstond, waarin ik ten slotte jongen en eieren tegelijk aanschouwde. 'k Had gehoopt, dat ze voor de derde maal zouden gaan broeden — wat merels wel meer doen, naar het schijnt — om te zien, of er dan misschien nog een derde nest bij zou komen. Er kwam van een derde broedsel echter niets in. Maar nog om een andere reden had ik graag gezien, dat het wel gebeurd was. Een jaar of wat geleden zijn hier in een merelnest een vrij groot aantal kersepitten gevonden. In dit tijdschrift is toen als waarschijnlijk opgegeven, dat ze er door boschmuizen ingebracht zouden zijn, wat niet kan, omdat die in Winschoten niet voorkomen. Aannemelijk lijkt het me, dat de pitten afkomstig waren van kersen, waarmede de oude lijsters bij een derde broedsel de jongen, tegen dat ze vluchtig werden, gevoerd hadden, waarvoor hier goede gelegenheid bestaat. We hebben namelijk hier en tot ver in den omtrek op de dal- en zandgronden in de tuinen zeer veel zoogenaamde westerleesche of wilde kersenboompjes, een soort, die ik nooit in een andere provincie zag. Is de maand Mei gekomen, dan ziet men allergeve de tengere boompjes met hun dunne, ietwat hangende takken en twijgen als met witte bloemen bezaaid, het landschap wordt daardoor tot een lust der oogen gemaakt. De kersen, die er van komen zijn niet geschikt, om uit de hand gegeten te worden, en worden uitsluitend gebruikt tot het maken van jam of zuurzoet, voor zooverre de spreuwen en lijsters althans er niet mede zijn gaan strijken; en daar de merels hier heel veel aan doen, lijkt het me volstrekt niet onmogelijk, dat ze ook de jongen er mede voeren als de gelegenheid zich daarvoor aanbiedt. 't Is me echter niet

gelukt, dit waar te nemen, zoodat de herkomst van de kersenpitten in het merelnest in het onzekere blijft.

Winschoten.

W. W. SCHIPPER.

Voedsel van den Zeehond. — Bij verschillende personen, zoowel in Zeeland als in het Waddengebied, die uit den vangst van zeehonden een kleine bijverdienste maken, heb ik eens geïnformeerd naar het voedsel dezer dieren. — Uit de ingekomen antwoorden is wel gebleken, dat de *bot* het hoofdbestanddeel hiervan uitmaakt, voornamelijk des zomers. Een keer vond men wel 29 stuks bot in een enkele maag. Soms bemachtigen zij dezen visch uit fuik of want, dat daartoe vernield wordt. — Van de andere platvisschen trof men aan den schar (herfst en winter), terwijl enkele exemplaren buitengaats ook wat schol en tong ('s voorjaars) bemachtigen.

Een voornaam bestanddeel van de voeding onzer noordelijke zeehonden vormt verder ook de voorjaarsharing. Men zegt, dat 1 dier er wel 3—400 uit een net kan kapen(?). Ook de haringfuik is niet veilig voor hen. Hiertegenover staat voor de zuidelijke zeehonden de zalm, waarvan zij niets dan den kop in het net achterlaten.

Tot het herfstvoedsel van den zeehond behoort voorts ook de *paling*, tot een gewicht van $\frac{1}{2}$ K.G. Ook wordt *gul* een enkele maal yermeld.

Volgens onze zegslieden wordt het jong een maand lang door de moeder gezoogd en gebruikt, zoodra het zelf gaat eten, garnalen, krabben e. a. kreeften, later ook spiering en kleine botjes.

En nu de conclusie omtrent de *schade*? De eigenlijke zeevisschen kunnen wij geheel buiten beschouwing laten. De paling speelt een ondergeschikte rol, de zalm ook, wegens de tegenwoordige onbeduidendheid der geheele zalmvisserij. De Zuiderzeeharing is zóó overvloedig, dat het bestand niet merkbaar door den zeehond kan beïnvloed worden. Resteert dus de *bot*. Ik durf hier geen bepaald oordeel uit te spreken, maar wijs er alleen op, dat o.a. de Zuiderzeevisschers zelf de jonge botjes bij tienduizenden vernielen. Overigens kan ik mij er best indenken, dat deze menschen de zeehonden als hun ernstige concurrenten beschouwen.

Inmiddels staat er op het hoofd van *Phoca vitulina* nog steeds een *premie* van f 3.— per stuk. Bovendien ontvangen de robbenslagers de opbrengst van de huid welke, indien verkoopbaar, in prijs varieert van f 0.45 tot f 3.50, al naar de qualiteit.

Tot welke misbruiken dit premiestelsel aanleiding geeft moge blijken uit de mededeelingen van iemand uit St. Philipsland. Deze persoon houdt zich bezig met het *kweken* van zeehonden in een oesterput. Ter bestemder tijd worden zij geslacht, traan en huid verkocht en de premie als een zoet extra winstje opgestreken! De goede man weigerde dan ook elke mededeeling omtrent het voedsel van zijn kweekelingen, daar hij dit als een beroepsgeheim beschouwt!

Wordt het waarlijk geen tijd om te breken met dit verderfelijke stelsel, dat jaarlijks aan het Rijk nog f 3000.— kost?

Dr. J. METZELAAR.

Zwarte Sternkolonie op Schouwen? — Doordat ik uw tijdschrift in portefeuille lees, kreeg ik eerst heden de Juni-aflevering onder oogen.

Daarin komt een artikel voor over een Zwarte sternkolonie te Oosterland op Schouwen, welk stukje mij ten zeerste interesseerde, omdat het voorzoover mij bekend, nog nimmer is gelukt, dit vogeltje in kolonies te laten broeden op een kunstmatig aangelegde broedplaats en dan nog in een omgeving, die heelemaal niet past bij dit sterntje van de eenzame moerassen.

Ik vraag me daarom af, is dit zwarte sterntje werkelijk wel de *Hydrochelidon nigra* geweest. Ik vermoed, dat de Heer de Vin wit, zwart heeft genoemd, m.a.w. de gewone vischdief voor de moeraszeezwaluw of zwarte stern heeft aangezien.

Ik grond mijn veronderstelling hierop, dat ik met vrij groote zekerheid weet, dat nog nimmer een zwart sterntje op het eiland Schouwen broedend is aangetroffen, terwijl het cliché bovendien den indruk geeft, dat de vogeltjes, die daar op de weel zitten te broe-